

תת"ע 2083/03/24 - מדינת ישראל נגד עמרן אבו אלדבעאת

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2083-03-24 מדינת ישראל נ' אבו אלדבעאת
תיק חיצוני: 10252046155

לפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכביצקי-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	עמרן אבו אלדבעאת
נאשם	

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 07.04.2024.

1. המבקש קיבל לידיו דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 10252046155 המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 07.02.2024 של נהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש על ידי שוטר שהוא בוחן תנועה בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה.

2. ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים; פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

3. לטענת המבקש הוא נעדר מהדיון כיון שהיה חולה.
4. המשיבה טענה כי דין הבקשה להידחות עקב העובדה שהמבקש לא הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון מבעוד מועד. לטענתה היה עליו להודיע לבית המשפט על מחלתו.
5. לענין עיוות הדיון טענה המשיבה כי המבקש לא העלה אף טענה לגופו של עניין ועל כן לא ייגרם לא עיוות דין אם הבקשה תדחה.

דין והכרעה

6. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ודינה להידחות על הסף בשל כך. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. המבקש קיבל הזמנה לדיון ביום ביצוע העבירה. מהאישור הרפואי שצורף לבקשה לא ניתן להבין מה היה מצבו הרפואי של המבקש ביום הדיון. כמו כן לא נימק המבקש מה מנע ממנו להגיש בקשה לדחיית הדיון עובר למועד הדיון שנקבע בעניינו. משלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו (השוו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018).

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

12. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

13. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

14. המבקש לא העלה כל טענה לעניין ביצוע העבירה. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. בנסיבות שבפני לא מצאתי כי יגרם למבקש עיוות דין אם בקשתו תדחה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' אייר תשפ"ד, 15 מאי 2024, בהעדר הצדדים.